

Press Kit

Vítejte v KLDR!

PR A TISKOVÝ SERVIS:

Martina Reková, martina.rekova@4press.cz, tel. 731 573 993
Klára Mixová, klara.mixova@4press.cz, tel. 731 514 462

DISTRIBUCE:

Zuzana Pudilová, info@aerofilms.cz, tel. 608 300 797
Aerofilms, s.r.o., Vodičkova 41, Praha 1 110 00

PROGRAMACE:

Jakub Němeček, program@aerofilms.cz, tel. 572 501 989, 775 920 082

PRODUCENT:

Milan Kuchynka, Negativ s.r.o., Ostrovní 30, Praha 1, tel:224933755,
milan@negativ.cz

Vážení cestovatelé, vítajte na filmovém zájezdu do Severní Koreje! V průběhu zájezdu, prosíme, dodržujte několik nařízení:

KLDR – Pokyny k zájezdu

§ 1

Do KLDR je zakázáno dovážet:

mobilní telefony

přístroje GPS

teleobjektivy větší než 150 mm

videokamery

§ 2

Fotografování z vlaku nebo autobusu je striktně zakázáno.

§ 3

Není možné vzdálit se samostatně od skupiny.

§ 4

Hotelové pokoje mohou být odposlouchávány.

§ 5

Za naši skupinu budou mít zodpovědnost tři místní průvodci.

§6

Někteří z přidělených průvodců mohou rozumět česky.

Námět a režie: Linda Jablonská

Producent: Negativ – Milan Kuchynka

Koproducent: HBO

Za přispění Státního fondu pro podporu a rozvoj české kinematografie

Distributor: Aerofilms

Premiéra: 26. února 2009

Žánr: dokumentární film

Délka: 76 minut

Rok dokončení: 2008

Barva: barevný

Formát obrazu: 16:9

Nosič: DVD

Kamera: David Cysař, Linda Jablonská

Hudba: Francois Pignon

Turistické kamery: Ondřej Čech, Jiří Herejk

Střih: Jakub Voves

Zvuk: Ivan Horák

<http://www.vitejtevklDR.cz>

<http://www.aerofilms.cz/filmy/129-Vitejte-v-KLDR/>

SYNOPSIS

Jedna z českých cestovních kanceláří nabízí ve svém katalogu „cestu do neznáma“ - poznávací zájezd do Severní Koreje. V roce 2008 to bylo podruhé od roku 1989, kdy do KLDK vstoupila obyčejná česká turistická skupina. Každý z turistů musel přistoupit na fakt, že bude po dobu zájezdu omezena jeho svoboda – nikdo ze skupiny například nemůže „neorganizovaně“ opustit hotel nebo dokonce oslovit nějakého „obyčejného“ Korejce. Kdo a proč se vydá na dovolenou do země, která je hrozbou pro bezpečnost celého světa?

Turisté z České republiky, kteří se rozhodli utratit cca šedesát tisíc korun za šest dní dovolené v KLDK, odevzdají už v Pekingu mobilní telefony, do země je zakázáno vozit také přístroje GPS nebo „závadné“ tiskoviny. V průběhu cesty se turisté několikrát klání sochám Velkého vůdce, poslouchají výklady o americkém imperialistickém zlu a s notnou dávkou ironie se obdivují monumentální stalinistické architektuře. Místní vládní turistická kancelář nechá turisty nahlédnout na předem určená místa v hlavním městě Pchjongjangu či v přilehlých oblastech a doveze je dokonce na jednu z nejtěžnějších hranic světa mezi Severní a Jižní Koreou. Ačkoliv (anebo právě proto), že je o české turisty postaráno jako o vládní delegaci, někteří přijímají tyto „atrakce“ rozpačitě a s pochybnostmi o vlastní morální zodpovědnosti. Čeští turisté a spolu s nimi filmový štáb se stávají součástí propracovaného systému, který turisty potřebuje pro svou vlastní propagaci. Severokorejská současnost navíc nápadně připomíná českou totalitní minulost. Je pro české cestovatele tento zájezd vzpomínkou na mládí prožité v komunismu, adrenalinovým zážitkem nebo jen neobvyklým způsobem utrácení peněz? Jak se člověk z demokratické země vyrovná s nařízeními a restrikcemi totalitního systému?

ROZHOVOR S LINDOU JABLONSKOU

Jaký byl pro vás hlavní impuls k návštěvě KLDK?

Loni na festivalu Jeden Svět byl na projekci filmu o KLDK jako host jeden severokorejský uprchlík. Zeptala jsem ho, co může udělat člověk ze střední Evropy, aby nějak pomohl Severokorejčům. Odpověděl, že nejdůležitější je pro ně neustávající mediální zájem, který snad také časem přispěje k pádu režimu. To byl pro mě výrazný impuls film udělat. A samozřejmě mě, stejně jako ostatní, lákala jistá specifická té země.

Do KLDK je zakázáno dovážet např. mobilní telefony, videokamery, přístroje GPS...

Jak si vysvětlujete fakt, že jste do země provezli kamery a dokonce vyvezli natočený materiál?

My jsme to riskli. Před cestou jsem si zjistila, že kamery turistické velikosti nejspíš projdou, mikrofony a příslušenství jsme rozmontovali a rozdělili po zavazadlech. Nicméně první, na co se mě zeptali naši „průvodci“ když jsme osaměli, bylo, jestli jsem ta Linda, co tady chce točit film. A po celou dobu nás nechávali až podezřele na pokoji, občas mi dokonce radili, jak udělat lepší záběr. A cestou přes korejsko-čínskou hranici, když probíhala kontrola pohraničnicků, my jsme byli snad jediní z celého vagónu, kterým neprohliželi fotky, nic nevymazali a na nic se neptali. Takže předpokládám, že o vzniku filmu od počátku do konce věděli a rozhodli se natáčení umožnit. Proč, to netuším.

Měla jste předem konkrétní představu, jak bude vypadat finální tvar filmu?

Představ bylo hodně. Od varianty, že se nám vůbec nepodaří dostat se do KLDK s kamerami, přes možnost, že se to podaří, ale nepodaří se nic natočit, až k variantě, že se s námi nikdo ze zájezdu nebude chtít bavit... Možnosti natáčení byly samozřejmě dost omezené, byli jsme pod neustálým dohledem a cesta byla perfektně zorganizovaná, takže z „pravé Koreje“ jsme samozřejmě viděli minimum. To jsme ale očekávali. Proto jsem se už v Praze rozhodla, že hlavní téma filmu bude pohled turistů na iluzi, představovanou nám Severokorejci. A turismus jako zajímavý fenomén dnešní doby.

KLDR působí pošmourně, stísněně, připomíná dobu v ČR nedávno minulou. Dolehla na vás nějakým způsobem ta hutná kýčovitá propagandistická atmosféra?

Velice silně. Totální šed' a pro mě do té doby neznámá tíseň byla umocněná jistým pocitem nepatřičnosti. My, západní turisté trávíme v zemi šest dnů a stěžujeme si na depresivní atmosféru kolem, lidé, které potkáváme ale v tomto prostředí tráví celý svůj život.

Co na vás z atmosféry v KLDR nejvíce zapůsobilo v negativním a pozitivním slova smyslu?

Svým způsobem fascinující bylo vidět, jak jeden člověk ovládá celou zemi, jako režisér svoje loutky. Propracovaný systém propagandy se může zdát směšný, rozhodně je ale velice nebezpečný. Dost depresivně působil venkov - obděláný byl každý nepatrný kousek půdy, i mezi nefunkčními kolejemi bylo cosi zaseto. Evidentní byla absence rozvodu vody i časté výpadky elektřiny. Ti lidé rozhodně nevypadají šťastně a spokojeně, jak se snaží oficiální rétorika světu namluvit. Billboardy a sochy Velkého a Drahého vůdce byly ale vždy v perfektním stavu a výrazně osvětleny. Pozitivně na nás působili naši průvodci - v našich původních představách to měla být taková naše soukromá jednotka StB - nakonec se ukázalo, že to jsou velice milí a sympatičtí lidé. Ovšem i jejich „sympatičnost“ mohla být součástí propracovaného systému.

Dalším z nařízení je například, že není možné vzdálit se samostatně od skupiny. Porušil někdo z účastníků zájezdu toto pravidlo?

Ještě před cestou nám bylo řečeno, že za jakékoli porušení pravidel zájezdu nebudeme postihnuti ani tak my, jako spíše naši „průvodci“. Nikdo z nás tedy nechtěl poslat do koncentračního tábora jednoho z těch milých, přátelských Korejců, co se o nás starali. A navíc - i kdyby se někdo vzdálil, kam by šel? Co by tam dělal? Stejně by s s nikým nedomluvil a jako běloch by byl okamžitě rozpoznán....

Jak se chovali průvodci, pokud jste jim položila otázku na zručnost jejich politického systému?

Naši „průvodci“ byli samozřejmě velice dobře vzděláni jak se k cizincům chovat a co jim říkat. Tito lidé jako jedni z mála ovládají angličtinu, styk s cizincem je v KLDR něco zcela mimořádného. Říkali nám, že mají prostorné byty a jsou šťastni. Žijí v Pchjongjangu, který je něco jako výkladní skříň země, město, kde bydlí jen ti zasloužilí a privilegovaní.

Kdo a proč se na takovou dovolenou podle vás vydá?

To je v podstatě jedno z hlavních témat filmu. Otázka proč má člověk touhu nechat se na týden zavřít do jednoho velkého koncentráku, ocitnout se v pozici návštěvníka unikátní zoologické zahrady. Někdo tam jede, protože už všude jinde byl, někdo protože chce být jediný ze svého města, kdo se může pochlubit takovou zkušeností, někdo si zase libuje v temných stránkách lidstva. Někdo si chtěl zavzpomínat na minulost, někdo je tou zemí zkrátka fascinován.

Překvapily vás nějakým způsobem reakce účastníků zájezdu v průběhu pobytu?

Bylo zajímavé sledovat, jak se lišily reakce účastníků vzhledem k jejich věku i profesi. Ti starší se dělili s mladšími o své zkušenosti s našim bývalým režimem, stavaři komentovali specifické severokorejské stavební postupy, citlivější duše se hrozily nad neutěšeným stavem venkovského obyvatelstva...

Kdybyste měla možnost se znovu podívat do KLDR , využila byste toho?

Určitě bych se neúčastnila jako turistka. Do Severní Koreje bych jela pouze v případě, že má činnost tam by měla nějaký význam - například humanitární.

Severní Korea (KLDK)

Severní Korea, oficiálně Korejská lidově demokratická republika je stát ve východní Asii na severní části Korejského poloostrova. V KLDK panuje jeden z posledních komunistických režimů na světě. Má svůj vlastní jaderný program.

Severní Korea je jednou ze zemí, která je velmi izolovaná od okolního světa a kde jsou soustavně porušována lidská práva. Zprávy mnoha organizací za lidská práva a zahraničních vlád obviňují severokorejskou vládu z jejich omezování; nejvíce kritizováno je omezování práva Severokorejců na svobodné opuštění své země.

Severní Korea je obviňována ze zřizování koncentračních táborů. Odhaduje se, že je v těchto táborech zadržováno asi 200 000 lidí, včetně dětí, které se narodily „třídímu nepříteli“. V některých táborech se odhaduje roční úmrtnost na 25 %.

Zdroj: Wikipedia

INFORMACE O REŽISÉRCE

Linda Jablonská

Linda Jablonská se narodila v roce 1979 v Praze. Studium na FAMU zakončila dokumentárním filmem *Kupředu levá, kupředu pravá*, který byl uveden v české kinodistribuci. Pracuje především pro ČT jako režisérka dokumentárních filmů a publicistických cyklů.

filmografie:

Horko v Česku (52 min, 2008) – dokumentární film o debatě, která se vede v ČR na téma globálních klimatických změn

Doma tady a ted' (26 min, 2007) – dokument o imigrantech v ČR pro organizaci IOM

Kupředu levá, kupředu pravá (72 min, 2006) – absolventský film o mladých politicích uvedený ve filmové distribuci v ČR (Cena diváků na MF dokumentárního filmu Jihlava 2006, nejlepší dokumentární film Famufest 2006, cena kritiků Febiofest 2007)

Neřízená střela Stella (58 min, 2006)

Hovorově Horňas (58 min, 2005),

Kupředu levá (25 min, 2005) – cena Nadace „Nadání Josefa, Marie a Zdenky Hlávkových“ Academia Film Olomouc, 2. místo v kategorii dokumentární film na festivalu Zlínský pes

© Aerofilms, s.r.o.

(všechny zde uvedené informace včetně doslovných citací jsou k volnému použití)